

Podlavičník

3/2013/14

Podlavičník

Milí čtenáři,

držíte v ruce nový Podlavičník, v tomto školním roce v pořadí třetí a poslední. Tentokrát je ústředním tématem jídlo. Zamýšlíme se (samozřejmě humornou formou a s nadsázkou) nad pojmem zdravá výživa. Nechali jsme vybraný vzorek studentů odhadnout, co by si tak asi dali jejich učitelé jako „menu snů“, a porovnali jsme jejich typy se skutečností. Přinášíme rozhovory se dvěma členy učitelského sboru, zaručeně pravdivé a aktuální informace o dění na naší zdrávce se dozvíte v rubrice „Superdrbna“. V tomto čísle dále najdete kvíz, sportovní zprávy, fotografie, kresby, literární přílohu.... Příjemné čtenářské zážitky

přeje redakce

ROZHOVOR S NOVOU TVÁŘÍ UČITELSKÉHO SBORU MIRIAM FIŠAROVOU

---

1. Proč jste se rozhodla učit?

No, já jsem se úplně nerozhodla, spíše to vyplynulo ze situace. Připouštím, že jako dítě jsem si často hrála na učitelku, ale rozhodně mě tato dětská hra neinspirovala ke studiu pedagogické fakulty. Mým prvotním cílem po absolvování gymnázia byla psychologie a právo. Bohužel jsem se na dané vysoké školy nedostala a jedinou přijatelnou alternativou bylo studium oboru Účetnictví a finanční řízení podniku na Jihočeské univerzitě. Po absolvování školy jsem pracovala rok v kanceláři a nebavilo mne to. Teprve tehdy mi došlo, že tato práce není nic pro mne. Ke své spokojenosti potřebuju mít kolem sebe lidi. Doplnila jsem si pedagogické studium a začala učit ekonomii a právo na soukromé střední škole. Musím přiznat, že moje práce mne baví i po 10 letech.

2. Na jaké škole jste učila? Můžete ji porovnat s naší školou?

Mým prvním a na dlouhou dobu jediným působištěm byla soukromá střední škola. Srovnávat státní a soukromou školu je velmi těžké. Na obou jsou velmi kvalitní pedagogové, rozdíl vidím v právech a povinnostech studentů.

3. Čím jste chtěla být jako malá?

Nevzpomínám si úplně přesně, ale mám dojem, že určitě lékařkou a kosmonautkou.

4. Kterou svou vlastnost máte a kterou nemáte ráda?

Tohle je poměrně těžká otázka, člověk má tendenci být k sobě neobjektivní, většinou to, co mu vadí u jiných, u sebe omlouvá. Takže stručně, mezi mé dobré vlastnosti řadím empatii, komunikativnost a cit pro spravedlnost. Zlepšila bych na sobě určitě paměť (obzvláště na jména), zpevnila vůli, čím dál víc mne opouští, a omezila občasnou výbušnost až vzteklost.

5. Líbí se vám na naší škole?

Líbí a moc. Nejenom proto, že jde o nádhernou budovu s „historickou duší“, ale vládne zde velmi pěkná a pohodová atmosféra. I ty věčné „migrace“ studentů mají něco do sebe. Velmi milým překvapením je setkání s mými bývalými učiteli z gymnázia Česká. Musím prozradit, že pana ředitele Štixe, paní učitelku Štixovou a paní učitelku Kletečkovou jsem zažila také jako studentka.

Další věci, které si velmi cením, je řád, který tu vládne.

6. Co máte a nemáte ráda k jídlu?

K jídlu mám vesměs kladný vztah. Bohužel i k tomu nezdravému. Pochutnám si ráda na těstovinách, smaženém sýru i sladkých jídlech. Nemám moc ráda omáčky a maso. Mým opravdu neoblíbeným jídlem je vařená mrkev.

7. Děláte něco pro své zdraví?

Přiznávám, že pravidelně nesportuji. Důvodem je nedostatek času. Pokud to jde, ráda plavu a jezdím na kole. Bydlím téměř ve středu města, takže si užívám luxus chodit všude pěšky. Co se týká stravování, ráda nakupuji české potraviny od českých výrobců.

Ptala se: Veronika Karasová ZDA2.A.

ROZHOVOR S NOVOU TVÁŘÍ UČITELSKÉHO SBORU FRANTIŠKEM ZIEGELBAUEREM

Nová tvář učitelského sboru a posila v řadách mužských pedagogů. Ano, řeč je o novém učiteli tělesné výchovy a občanské nauky – Mgr. Františku Ziegelbauerovi. Učí na naší škole od září 2013.

Vy, co máte pana učitele na tělocvik nebo občanku, jste si

ho jistě díky jeho milé povaze oblíbili, a pro ty, kdo ho osobně neznají, jsme pana učitele vyzpovídali.

Před samotným rozhovorem nás pan učitel upozornil, že je velmi výřečný, což se vzápětí potvrdilo. Můžete se přesvědčit sami...

1) Proč jste si vybral povolání středoškolského učitele?

Velmi těžká otázka. Po základní škole jsem nastoupil na všeobecné osmileté gymnázium, kde mě to velmi bavilo. Jenže přišla maturita a poté otázka, co dál. Po pečlivém rozhodování jsem zvolil pedagogickou fakultu v Brně. Jenže ten rok, co jsem tam měl nastoupit, můj obor neotevřeli, tak jsem si vybral fakultu v Českých Budějovicích. Protože jsem celý život vášnivý sportovec, tělocvik jako hlavní předmět byl jasnou volbou. K tělesné výchově byla povinná občanská nauka, tak bylo rozhodnuto. ☺ Pak jsem 10 let pracoval jako vychovatel v dětském domově v Horní Plané.

2) Gymnázium – jak na něj vzpomínáte?

Moc dobře zrovna ne. Když studium před lety srovnám se studiem v dnešní době, tak se to nedá srovnat. Bylo tehdy mnohem těžší a náročnější, vyžadovalo dostatečnou přípravu a učitelé byli pedanti a velmi důslední. Například se tehdy velmi lpělo na výuce ruského jazyka. Dnes je studium mnohem snadnější, je svobodnější a volnější. Studenti si nedovolovali k vyučujícím to, co si dovoluují dnes.

3) Jaké je to učit na škole plné děvčat ?

Dříve jsem učil na gymnáziu, kde bylo 90% kluků. Teď je to velká změna. Právě například v tělesné výchově je tento rozdíl velmi znát. S kluky jsem se víc zaměřoval na atletiku a kontaktní sporty, které mám velmi v oblibě. Teď po mně holky vyžadují více posilování. ☺ Mým cílem je vyzkoušet co nejvíce druhů sportů. Nezaměřovat se pouze na jeden. Na této škole je velmi prosazován volejbal. Rád bych dostal do povědomí žáků i jiné sporty. A co se týče mého způsobu výuky, tak chci, aby sem naši studenti chodili rádi. Aby je tělocvik bavil a těšili se na něj, i když je ho tak málo.

4) Vaše zájmová činnost, koníčky....?

Jsem „celoživotní“ basketbalista, i když teď už 3 roky po kariéře. V současné době jsem se více zaměřil na individuální sporty, jako je atletika, cyklistika.... Hlavně makat, makat na sobě a mít ze sportu dobrý pocit. Jsem velký fanda cyklistiky, doba Tour de France je jedna z mých nejoblíbenějších částí roku. Velmi rád jezdím na Klet'. Můj osobní rekord činí 35 minut a 55 sekund! ☺ Účastním se i závodů, je to nejen sportovní, ale i kulturní zážitek. Tímto vás všechny zvu v září na každoroční závod na Klet'. ☺

Velmi rád tam jezdím, i když jako amatér. První závod jsem jel na klasickém kole s blatníky!! ☺ Při posledním úseku jsem měl pocit, že mé srdce není na svém místě a že doslova vypustím duši. ☺ Ale už jsem se vypracoval, nejsem poslední a mám z toho velkou radost.

5) ZOH 2014 – SOCHI ?

Velká paráda na vysoké úrovni a také velká společenská událost sportovních profesionálů z celého světa. I když letní olympiádu mám radši, tak například na biatlon se velmi rád podívám. Jsem také vášnivý lyžař.

6) A co nové téma Podlavičnicku? Co si myslíte o stravování? Jak se vy osobně stravujete?

V dnešní době je největším problémem přejídání se a také přibývání otlých lidí. Já osobně se v jídle moc nehlídám, prostě jím od každého kousek, ale základní zásady se snažím dodržovat. Nejraději mám klasickou českou kuchyni od rýže, brambor po těstoviny apod. Ale jsem jen člověk a také někdy pořádně zahřeším! ☺ Rád si dopřeji klobásky, párečky. Musím se pochlubit, dělám výborné utopence. Ale opravdu všeho s mírou. Jíme přece, abychom žili!

7) Nyní k tématu minulého čísla Podlavičnicku – Kluci na zdrávce. Vaše dojmy?

Nejdříve bych chtěl velice pochválit dokonalý název časopisu. Podlavičnick je skvělý. Je psaný zábavnou a zajímavou formou. Je čtivý, má nabitý obsah. Jen taková moje osobní poznámka – více v časopisech preferuji kvalitní češtinu (poznámka redakce: Konstruktivní kritiku velmi rádi přijímáme, vždy je co vylepšit a názor našich čtenářů je pro nás zpětnou vazbou!) Klidně bych za něj dal i 50 Kč! ☺ Téma super, více takových článků!

8) A na závěr váš vzkaz studentům/budoucím generacím?

Chod'te do školy rádi, mějte rádi učitele, těšte se na sport! Ať nás to tu baví, ať funguje vzájemná komunikace.

Děkujeme za váš čas a poskytnutí rozhovoru!

Herciková a Kekrtová ZDA 2.B

MŮJ NEJMILEJŠÍ POKRM JE JÍDLO

.....

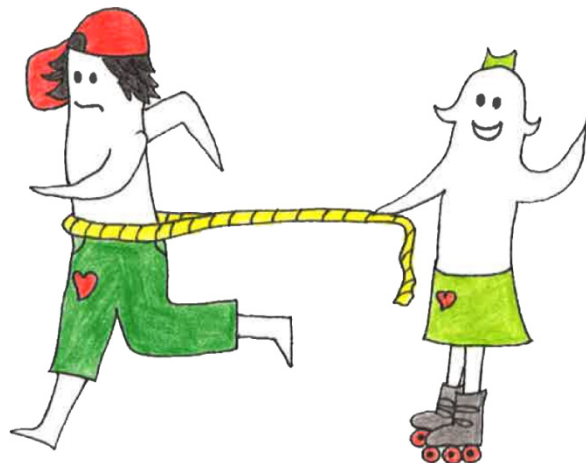
(úryvky z knihy Ephraima Kishona)

Z antropologického hlediska patří jídlo k nejstarším lidským zvyklostem. Ano, existují dokonce důkazy, že mu jisté kruhy holdovalys v pravěku. Už v Písmu se o něm mluví nápadně

často, počínaje tou šlakovitou aférou s jablkem a konče Poslední večeří Páně. [...] Staří Římané naproti tomu jako první veřejně doznali, že jídlo je netoliko důležité kvůli výživě, ale že při správně zorganizovaných orgiích může člověku připravit opravdové potěšení. Když římsí šlechticové, obklopeni milenkami, spořádali na hostině celé hory nejroztodivnějších pochoutek, odporoučeli se s diskrétním „Pardon“ na WC, kde si strčili do krku pířko, aby si v žaludku udělali místo pro další chody. K tomuto výsledku lze ovšem dnes díky našemu potravinářskému průmyslu dospět i bez použití pířka.

Jak je vidět, postoj k jídlu a k následkům s ním spojeným se během generací od základů změnil. [...] Naše politováním hodná generace může tedy na obrazy svých předků hledět jen a jen se závistí. Jim bylo ještě dopřáno žít ve zlatém věku, kdy bylo u muže symbolem zdraví a pohody pěkně zakulacené břicho a královny krásy krotily své bujné tvary šněrovačkami, které připravovaly o dech. [...] Dnes je to očividně úplně obráceně. Od doby, co do našeho povědomí a reklamních kampaní výrobců poživatin pronikl cholesterol, stalo se z mastnoty povýšené na „uhlovodany“ něco, co je „fujtajbl“, takže jíst už není takové potěšení. [...] Nic není takové, jaké to bývalo. Svět je naruby. Celý svět propadl poblouznění, které v člověku zabíjí přirozený sklon jíst. Je to vidět nejen na současném průměrném objemu pasu, který se podle statistik od začátku století zvětšil o osmatřicet procent, nýbrž i na vztahu jedlíků k rozličným poživatinám. [...]

Jak je vidět, během vývoje lidstva se z jídla, které kdysi bývalo takřka posvátným obřadem a ničím nezkaleným potěšením, stal jednak mučivý problém a jednak náramný byznys, doprovázený záplavou svůdných reklam. Chce-li současný progresivní výrobce poživatin na své křížácké výpravě za zákazníkem uspět, najme si za slušný peníz jako proutek štíhlého manekýna či manekýnku a vykrmuje ho nebo ji, dokud nedosáhne bečkovitých rozměrů své tetičky. V reklamě je pak pod tetiččinou fotografií nápis „před“ a pod manekýnou „po!“...

N tomto místě bych ještě rád poznamenal, jaký údiv ve mně vzbuzuje fakt, že lidi znovu a znovu upozorňují žrouty na jejich defekt, kdežto hubeňoury zřídka a plešatce nikdy. Tlust'och však musí nejmíň tucetkrát za den vyslechnout: „Poslyš, opravdu bys neměl tolik jíst.“

Jak nevkusný zásah do soukromí! [...]

Ať už tak nebo tak, kdysi bylo jídlo zcela legální alternativou mimomanželského sexu, pro který, jak je známo, platí dodnes boží veto. V průběhu celosvětového osvobozovacího tažení se však ilegální pohlavní styk v posledních desetiletích proměnil v povinnost, a tabu je naopak jídlo. [...]

Osvobodme jídlo a pití z novodobých pout a vraťme jim jejich mladistvý lesk.

ZDRAVÁ VÝŽIVA?!

Ve zdravé výživě tápu. Jinak to nejde nazvat. Od dětství je mi vštěpováno, že mám pít mléko. Dříve prý proto, abych dobře rostla (očividně se to povedlo), v současné době kvůli případné osteoporóze. A najednou se dozvím, že „mlíko na rakev víko“. Máslo a sádlo jsou prý taky fuj, jezte jediné ramu, floru...rostlinné tuky. Téměř každý večer v TV reklamě je nějaká víla domácí rozpatlává s nadšeným úsměvem na chleba a tvrdí, že tak chrání zdraví svých dětí, tchyně, příbuzných...No, a bác! Další informační pecka. Prý kdyby měla tato „takymásla“ o jednu molekulu víc, už by to byla umělá hmota, něco jako silikon. Tak si vyberte!

Shrňme si to. Chce-li člověk jíst zdravě, musí sledovat současné rychle se měnící výživové trendy. A nezešilet. Prý uzeniny nejíst! A když, tak podrobit prodavačku při nákupu šunky křížovému výsledku, kolik procent masa šunka obsahuje. Ta většinou neví (ta prodavačka, ne ta šunka). Dále je dobré zajet za chovatelem a zjistit, jestli se použité prase za života cítilo šťastné a netrpělo stresem. Čuník možná ne, vy za chvíli určitě budete, protože si k šunce dáte rohlík a tam jsou „éčka“. Dobrou zprávou je, že v případě rohlíku odpadá zjišťování psychického stavu pšenice, ze které je mouka na rohlíky. Čím rohlík namazat? Začarovaný kruh a další stres. Jedni odborníci doporučují máslo, jiní „kopou za snadno roztíratelné plastické hmoty“. A jste zase tam, kde jste byli. Tápete.

Dospěla jsem k názoru, že budu jíst všechno, ale s mírou. Podotýkám, že s mírou s malým m, aby si to někdo špatně nevykládal. A budu kromě míry poslouchat svoje tělo. Pak ovšem parkový salát z našeho bufetu je zřejmě multivitaminem, protože moje tělo si ho nárokuje nezvladatelnými chutěmi alespoň třikrát týdně. Stejně to mám se svíčkovou, řízky a gulášem.

V čem mám jasno, je káva. Podle jedné studie vědci dospěli k závěru, že kafe je významný antioxidant, chrání před infarktem, mrtvicí, rakovinou tlustého střeva..., což jsem podvědomě tušila už dávno. A je mi fuk, že možná tento výzkum sponzoroval koncern JACOBS.

S hrnkem kávy od katedry V.K.

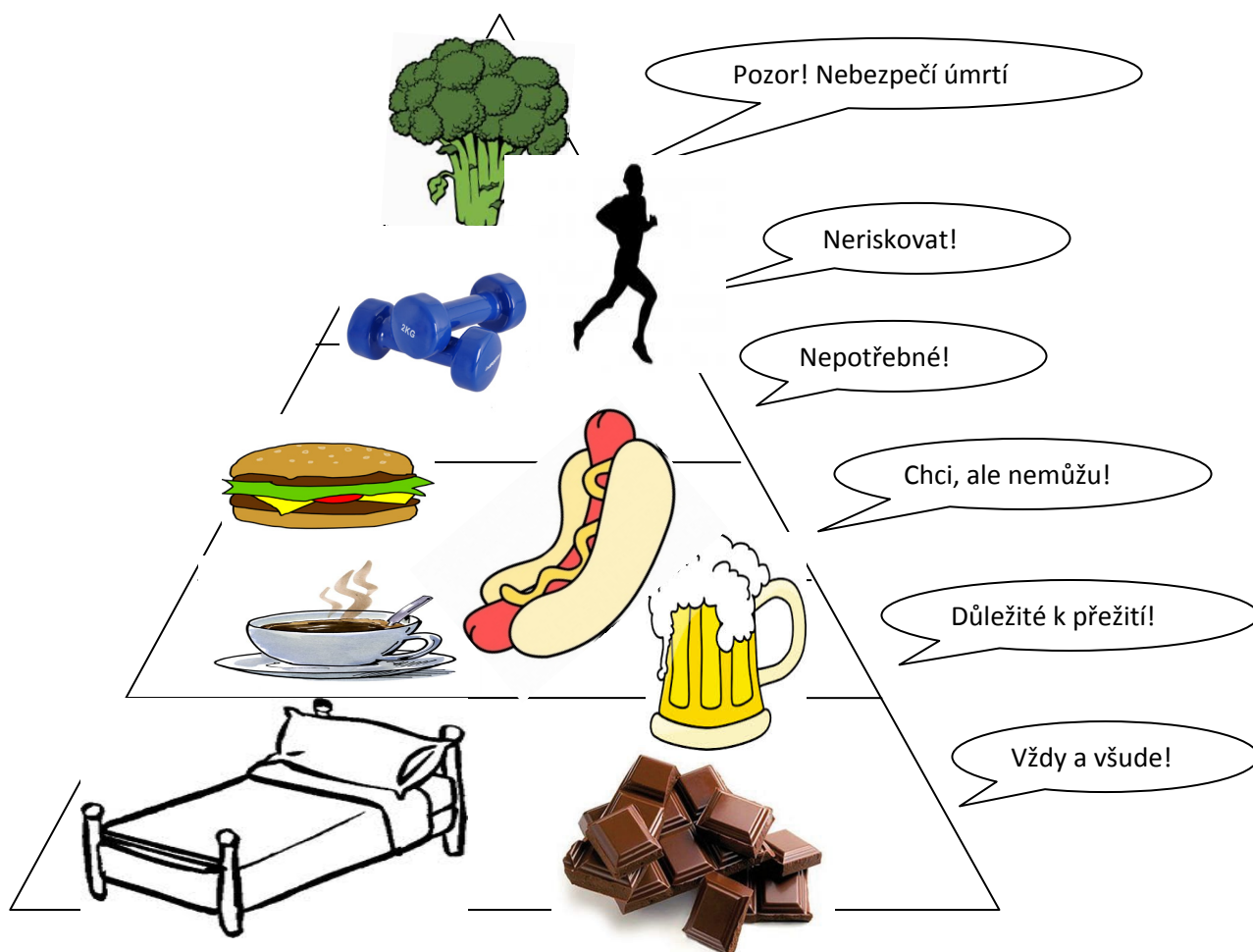
Od malička se musím omezovat. Taková nespravedlnost! Proč si má vyhublá sestra může večer k televizi vzít čokoládu , chipsy a McDonald k tomu? ... A já abych seděla jako obvykle s tím pořád dokola stejně chutnajícím jablkem. A během reklam si ještě vyslechnu poučky o dietách od těch, které dietu v životě nedržely, protože prostě mají jen dobré spalování. Ha!

Je jasné, že zdravě se jíst musí. Nikdo asi nechce skončit ve dvaceti s cukrovkou nebo 150 kily. To, že zdravé jídlo se nedá jíst, je blbost. Máme jídelnu se zdravou výživou a s tou školní se to opravdu nedá srovnat. Nejsem zastáncem drastických diet, ale nějaká „zdravá“ ? Proč ne...? Každý chce nějak vypadat. Hlavně když nám je, kolik nám je. A pod dohledem odborníka to jde. Sice těžko, ale jde.

Jenže knedlo vepřo zelo od babičky je prostě knedlo vepřo zelo. K tomu místo vody půllitřik plzničky a mám hned hezčí den. Zkuste vydržet s lidmi, co jsou na dietě. Jsou na odstřel. Protože jim chybí to, co zbožňují. Jídlo. A také si myslím, že mají kluci rádi, když je holku“ za co chytit“. Pokud tedy nemá 100 kilo ☺. Ale kluci taky mají rádi sport. No jo, no.. Ale to bych raději umřela hlady, než si šla zaběhat.

No, a proto se nejvíce těším na dobu, až mi bude šedesát, budu mít vedle sebe toho „usedlýho“, nic nekomentujícího manžela a já se ujím k smrti!

(Viky)

ANKETA

Hádej, co bych si dal(a) k večeři?

Oslovili jsme vybraný vzorek učitelů, pozvali jsme je na večeři (samozřejmě pouze virtuálně) a chtěli jsme vědět, co by nejvíce uspokojilo jejich chuťové pohárky.

Zdůraznili jsme jim, že se opravdu jedná o pozvání a že se proto nemusí omezovat výší svého učitelského platu, ale naopak užít si ten večer gastronomické orgie, ať to stojí, co to stojí. Zároveň jsme se zeptali, co by si za žádnou cenu neobjednali, protože jim to buď nechutná, nebo je to příliš kalorické, málo kalorické, moc tučné, málo tučné, příliš ostré, či chuti mdlé, prostě - každému podle jeho gusta.

Žáci několika tříd mezitím v anketě odhadovali chutě svých učitelů a my jsme porovnali obě strany.

J.Karešová

Podle žáků preferuje lehká, zeleninová, málo kalorická jídla. Nejčastěji ji tipovali na lososa, přírodní kuřecí plátek, exotické speciality. Mezi nápoji by vyhrálo drahé bílé víno. A nikdy prý nemá chuť na „vepřo-knedlo-zelo“, cokoliv s česnekem a cokoliv z McDonald's.

Odpověď:

Jez do polosyta, pij do polopita. Strídmost, ale kvalita, bio produkty, žádná chemie - to jsou stravovací zásady přísné matikářky.

S chutí si dá dušenou mrkev, listový špenát, zelené fazolky, italské rizoto, ale i svičkovou od maminky (samozřejmě ne se „šesti“). Mezi nápoji vede suchý sekt nebo kvalitní bílé víno, pokud pije nealko, tak vodu z vodovodu.

Nikdo by se jí nezavděčil tatarákem, kaviárem nebo plody moře.

F. Lonsmín

Pana zástupce ředitele považují žáci za konzervativního strávnicka, který by si pochutnal na klasické české kuchyni – guláš, řízeček, kynuté knedlíky s tvarohem. Zapil by to nealko nápojem, ale i pivem nebo domácí slivovicí. Nikdy by si neobjednal mořské plody.

Odpověď:

Až na to pivo a slivovici je to naprosto dokonalý odhad. Česká kuchyně je jistota, nejvíc se panu Lonsmínovi sbíhají sliny na španělský ptáček nebo špíz. Ovšem protože je zapřísáhlý abstinents, dal by si k tomu minerálku, kofolu nebo coca colu. Mořské plody jsou pro něj opravdu nepřijatelné.

K. Štix

Pan ředitel byl téměř jednohlasně otypován jako jedlík svíčkové nebo „vepřa-knedla-zela“, které s chutí zapije pivkem. Žáci těžko hledali jídla, která by mu nechutnala, snad mořské plody nebo sladká jídla. V očích svých studentů je pan ředitel prostě „všežravec.“

Odpověď:

Škála oblíbených chutí pana ředitele je opravdu široká. Nechtělo se mu omezovat ve výběru, takže začal polévkami. Mezi „top“ polévky patří boršč, kulajda, zelňačka, bramborová a úplně na vrcholu je štědrovečerní rybí polévka. Jako hlavní chod ho sice nabídka tradiční české kuchyně uspokojí, ale když může, rád experimentuje a povzbudí své chuťové pohárky pikantními pokrmy mexické, indické, thajské nebo arabské kuchyně. Mezi nápoji jasně vítězí pivo. Jako většina chlapů nemá příliš v lásce sladká jídla.

I. Štixová

Tak prý mám nejrady zeleninové saláty, kuřecí nudličky s rýží a jiná dietní jídla a k tomu si dám bílé víno nebo minerálku. Pochoutky ze zabijačky by mi prý nechutnaly.

Odpověď:

Nemám nic proti zeleninovým salátům, ani kuřecímu masu, raději si ale dám hovězí nebo vepře. Domácí tlačenku, sulc i jitrnice miluju! Moje večere snů by byl steak z mladého argentinského býčka s grilovanou zeleninou a k tomu nejrady pivo – Plzeň, Bernard, nepohrdnu ani dobrým bílým vínem. Pokud by mi společnost dělal třeba Brad Pitt, případně Kevin Costner, nacházela bych se v tu chvíli ve stavu nirvány. Co opravdu nemusím, je dršťková polévka.

Š. Marešová

Naše tělocvikářka je pro žáky z gastronomického hlediska velká neznámá. Podle některých preferuje lehké zeleninové pokrmy, podle jiných si pochutnává na svíčkové a dalších „echt“ českých dobrotách. Stejně široká je škála nápojů – od jahodového džusu přes pivo, víno až k míchaným koktejlům. Nikdy by prý nejedla tatarák, tlačenku nebo brouky.

Odpověď:

Takže, kdybyste chtěli někdy Šárku pozvat na večeri, tak někam, kde dělají výborné chlupaté knedlíky se špenátem a vepřovými výpečky politými zlatavou šťávičkou. K tomu dobře vychlazené pivo a jako digestiv domácí slivovičku.

Rýžový nákyp nebo žemlovku vůbec nemá ve svém jídelníčku.

Z. Bárta

Pana školníka vidí studenti nad talířem s guláškem, svíčkovou, dal by si i řízek nebo bramborák (ten dělá mimochodem bezkonkurenční!) a k tomu pivečko. Zeleninu, ústřice nebo sladká jídla v oblibě nemá.

Odpověď:

Pozor, náš pan školník je gurmán! Guláš, svičková nebo řízek může být, ale je to nuda. Mexická specialita s pikantní omáčkou a fazolkami - to je něco jiného. Ostrá jídla má pan školník opravdu rád. Jeho vyhlášené bramboráčky s chilli papričkami registruje trávicí trakt ještě následujícího dne.

Na sladká jídla nemá opravdu nikdy chuť.

M. Mach

Stejně jako pan Losmín je prý v jídle konzervatívec (že by všichni matematici byli konzervativní?). Má rád jednoduchá česká jídla a neznámo proč se několikrát jako oblíbené menu opakovalo rybí filé s bramborovou kaší. Určitě prý by mu chutnala písmenková polévka, ale místo písmenek by v ní musely plavat číslice. Oblíbený dezert by byla nějaká opravdu zajímavá logaritmická rovnice. Zapil by to vodou, případně vínem a nikdy by si nedal exotická jídla.

Odpověď: (Odpověď citujeme, protože jakékoliv úpravy v textu by narušily celkový dojem) „Moje oblíbené jídlo jsou pečená krůtí prsa (na bylinkách). Celkově mám nejraději drůbeží maso z domácího chovu. Na druhém místě jsou asi ryby. Zajímavé je, že jsem jim na chuť přišel až poté, co jsem je přestal chytat.

Pokud by se měla obliba jídla měřit jeho spořádaným množstvím, tak u mě suverénně vede kaše z ovesných vloček, kterou snídám posledních deset let každé ráno.

Co se týká oblíbeného nápoje, nemusím dlouho přemýšlet - nealko pivo Bernard. A když alkohol, tak buď opět pivo - nejraději mám Plzeň, nebo bílé víno (Rulandské šedé).

Myslím, že v jídle nejsem moc vybíravý. Jako dítě jsem nesnášel škraloup a dršťkovou polévku. Dneska si místo dršťkové raději objednám gulášovou a mléko si naliju studené. Být dospělý má i své výhody.“ :-)

P. Sádlo

Mladého angličtináře tipovali studenti na lehčí a dietnější jídla jako kuřecí řízek s bramborem, špagety, těstovinový salát. Mezi nápoji jasně vyhrála káva. Šálek s kávou k němu totiž neodmyslitelně patří. S přiměřenou dávkou kofeinu jde všechno lépe.

Po chuti mu nejsou tučná jídla, čočka, rajská omáčka nebo ryby.

Odpověď:

Kolega Sádlo měl ve výběru jídla okamžitě jasno. Večeře, na které by si opravdu pochutnal, je sýrová pizza s brusinkami. Kávu by vyměnil za pivo a nikdy by nepozřel vepřový bůček nebo jiné tukem prorostlé maso.

DESET JÍDEL SMRTI

---

10 jídel smrti

1. Margaríny
2. Light potraviny
3. Ovocné džusy
4. Zpracovaná masa a uzeniny
5. Energetické tyčinky
6. Hotová mražená jídla
7. Snídaňové cereálie
8. Sladké pečivo
9. Limonády
10. Chipsy

Nadpis trochu přehání, ale moc dobrého pro náš organismus následující seznam poživatin opravdu neobsahuje. Co mají společného? Obsahují spoustu chemických přísad, barviv, umělých příchutí, nadměrné množství cukrů, tuků nebo soli. Tloustne se po nich, mohou vést k cukrovce a některé chemikálie považují vědci za viníky mnoha druhů rakoviny.

VŠEHO S MÍROU ANEB VULGARITA MÁ SVÉ MEZE

V prosinci minulého roku jsem navštívil za účelem pracovního jednání na Masarykově univerzitě moravskou metropoli, kterou mám rád a vždy se do ní rád vracím. Protože se mi podařilo najít místo na parkování (napůl na chodníku, což je v centru Brna běžné) rychleji, než jsem očekával, a měl jsem ještě asi hodinu času, zašel jsem si do jedné restaurace nedaleko filozofické fakulty na oběd. Když jsem se tak probíral denní nabídkou jídelního lístku, zachytil jsem útržky rozhovoru asi čtyř dívek ve věku okolo dvaceti let u vedlejšího stolu. Nemám ve zvyku poslouchat cizí hovory, ale v tomto případě prostě nešlo neposlouchat, ač bych si to v té chvíli velmi přál. Dívky byly zjevně studentkami vysoké školy, protože témata hovoru se stáčela k zápočtovým a zkouškovým požadavkům a běžnému životu studentů na koleji. Než jsem si stačil objednat polévku, začal se mě zmocňovat určitý neklid a nervozita. Důvodem mého rozpoložení nebyl ani tak obsah dialogu jako jeho forma. Určitě nepatřím mezi netykavky a „slušňáky“, kteří nevypustí z úst sprosté slovo, jak je rok dlouhý, ale v tomto případě jsem se cítil trapně nejen za dívčí stůl, ale i číšníky postávající u pultu a další hosty v restauraci. Možná jste podobnou situaci také někdy zažili a nemusím tedy vysvětlovat, jak jsem si přál co nejrychleji do sebe naházet knedlíky a svíčkovou a prostor vyklidit. Za vulgární výrazy by se nemusela stydět žádná zednická parta a musím spravedlivě konstatovat, že takhle sprostě se ani největší drsníci u piva nebaví. Nebývá to sice ve společnosti vhodné, ale zejména muži se v zápalu hovoru celkem běžně označují kamarádkým „vole“, kdy frekvence nadužívání tohoto slova roste přímou úměrou s emotivním obsahem debaty a počtem vypitých piv. Co mě ale doslova dostalo, byly výrazy, kterými se studentky navzájem a hlavně dost hlasitě oslovovaly (!). Nevinné oslovení „vole“ pomímám, protože se zcela ztratilo za vulgárním označením ženského přirození, které dívky používaly namísto svých křestních jmen. V lepším případě létaly místnosti „krávy“, občas „svině“ a jim podobná domácí zvířata. Pokud byla zavedena řeč na intimní partnery a některé kolegy mužského pohlaví, byli zásadně označováni vulgarismem pro označení pánské ozdoby. Podstatná jména byla samozřejmě okrášlena stejně pepnými slovesy začínajícími na slabiky šu..., mr... a pí... Co mě opravdu překvapilo, byla nevázaná a spontánní přirozenost, s jakou děvčata tyto „kanální“ výrazy ze svých jemných úst vypouštěla. Musím se přiznat, neumím si dost dobře představit, že by se takto bavila s kamarádkami má studující dcera stejného věku. Proto se mi chtělo uvěřit, že tento svérázný způsob konverzace vysokoškolaček je určitou pózou a projevem nějakého, mně neznámého, komplexu verbálně na sebe upozornit.

Při té příležitosti mě napadlo zamyslet se nad otázkou vulgarity kolem nás. Znamý sexuolog Dr. Plzák již před mnoha lety říkal, že hlas lidu, včetně občasných vulgarit, považuje za koření života. Člověk však musí znát míru a zapojit svou sociální inteligenci, aby nevyslovoval prasárny tam, kde se to nehodí. S postupnou demokratizací společnosti v posledních téměř pětadvaceti letech a obratem naší pozornosti na Západ se společnost a zejména nové polistopadové generace zbavily zakořeněné prudérnosti a

pokrytectví vtoukaných do našich generací předchozím režimem. Všechno by ale mělo mít své hranice. Dnes je vše dovoleno a na současnou mládež se už od narození valí prostřednictvím sociálních sítí na internetu a dalších médií vulgarismy ze všech stran. Zákon o vysílání sice ukládá povinnost provozovatelům rozhlasového a televizního vysílání zařazovat pořady a reklamy obsahující vulgarismy a nadávky do nočních hodin, ale každé dítě si dnes běžně může na svém facebookovém profilu najít třeba fotografie obnažených spolužáků z posledního mejdanu nebo si v trafice prohlédnout poslední číslo erotického časopisu.

Jistotu a dobrý základ jak vnímat (nejen) vulgaritu ve svém okolí a jak se k ní v životě stavět může najít dítě především ve své vlastní rodině. Přírozeným rodičovským příkladem, cestou čtení a sledování pohádek a příběhů s jejich kladnými a zápornými hrdiny se děti už v předškolním věku učí rozpoznávat zákonitosti dobra a zla, jsou schopny je vnímat a rozpoznat velmi záhy. Pokud v rodině funguje model slušného zacházení jak mezi partnery, tak všemi členy rodiny navzájem, neměl by se pro dospívajícího potomka stát kladným televizním hrdinou ani chlapácký kuchař pan Pohlreich, ani například „hvězdy“ voyeurských zábavných pořadů typu Big brother nebo Vyvolení.

Když to shrnu: není vůbec od věci si občas ulevit a zanádat. Jestliže si představím některé typické situace, např. při jízdě autem (kde si ulevuji velmi často a rád!), nebo pokud si třeba člověk způsobí vlastní nešikovností nějaký úraz, nebylo by asi úplně normální si nepomoci od bolesti nějakým jadrnějším výrazem. Odborníci z jedné britské univerzity nedávno odhalili, že nadávání částečně tlumí pocity bolesti. Nadávající člověk navíc pociťuje bolest méně intenzivně než ten, který použije „salónní“ výraz nebo nadávku jednoduše spolkne. Důkazem prospěšnosti takové verbální úlevy je údajně i nižší tepová frekvence...

Příští týden se chystám do Prahy. Také v naší „stověžaté“ mám pár oblíbených míst, kde si dám s chutí oběd. Jen budu po zkušenosti z Brna trochu obezřetnější při výběru místa – chci se totiž SLUŠNĚ najíst!

K. Štix

CHVÁLA SLOVA PRDEL

.....

Naprosto souhlasím s panem ředitelem. Trpím, když v autobusu „náctiletí drsnáci“ vedou konverzaci ve velmi dlouhých větách. Problémem je, že jejich věty mají tak 30 slov, ovšem 25 z toho sprostých. Podobně mám chuť zalepit lepicí páskou pusu panu Pohlreichovi, jehož skóre slova „vole“ je přímo astronomické. Jeho „vole“ už v TV ani nevypívávají, protože by vlastně nic neřekl a jen pípal.

Jako češtinář zcela zodpovědně prohlašuji, že vulgarismy mají v našem životě místo. Jen nesmějí zabírat toho místa moc. Za nejzajímavější vulgarismus považuji slovo PRDEL. Je mnohovýznamové, kreativní a má přímo terapeutické účinky. Nevěříte? Přestavte si následující situaci. Kopete příkop a krumpáčem (samozřejmě tím ostřejším koncem) se trefíte do kolene (vlastního). Máte před očima hvězdičky, svíjíte se bolestí a zvoláte: „Oh, to jsem se udeřil/a!“. Co to s vámi udělá? Nic! Ale jadrné „do prdele“ vám zaručeně uleví. Nebo další případ. Jedete autem, dojde vám benzín a zároveň píchnete, leje, klekne vám mobil a nemáte baterku. Kde jste? V prdeli! A ne v nějaké překérní situaci (spisovná verze popsané situace).

Slovo prdel je neuvěřitelně tvárné a mnohoznačné.

PRDEL – 1) jedno z míst lidského těla

2) povedený žert, legrace

3) zapadlá obec, kde lišky dávají dobrou noc

BÝT V PRDELI – 1) být ve výše uvedené obci (existuje kdesi v okolí Suchdola nad Lužnicí)

2) být psychicky na dně

3) potýkat se s finančními problémy

4) být fyzicky zdolán

MÍT TO U PRDELE – nacházet se v bezstarostném stavu podobném nirváně

POLIB SI PRDEL - výzva, aby vás dotyčný dále neznepokojoval

Pak že čeština není bohatý jazyk! Ať se jdou Němci vycpat s tím svým Arsch, Angličané s ass, Španělé s el cullo, Francouzi s ...

Od katedry V. K.

REAKCE NA ČLÁNEK PANA ŘEDITELE

Můžu si dělat, takřka co chci - vracet se z venku kdy chci, chodit na diskotéky...

Ale co rodiče nestrpí, je můj pubertácký slovník. Odmalička je to nejhorší věc, kterou si k nim mohu dovolit. I ze slova „ty vole“ dokážou zrudnout zlostí jak to nejčervenější rajče. I když to vůbec nesměřuji na ně. Občas to přehánějí. Znáám spoustu rodin, kde jsou vulgární slova za každou větou a na denním pořádku.

Ale já jsem ráda. S panem ředitelem souhlasím. I mně přijde dosti odpuzující, když holky na sebe hulákají sprostě. A co potom klukům? Jenže do dnešního slovníku prostě sprostá slova patří. Ať chceme, nebo nechceme, tak patří...

(jedna ze zdravušek)

MŮJ MILÝ DENÍČKU

Nejprve jsem psala o tom, jak jsem zděšená z nové školy a jak v ní bloudím. Podruhé o tom, jak se mi tu nelíbí, že mi připadají učitelé strašní a látka o ničem. Nyní jsem si již zvykla na nutnost učit se. Musím se přiznat, že se mi na této škole už docela líbí. Ano, je zde pár věcí, které bych ráda změnila. Ale s tím já bohužel nic neudělám.

Zima přešla v jaro a já můžu jen doufat, že už nebude sněžit. Poněkud zvláštní přání, ale jak všichni víme, posledních pár let si dělá počasí, co chce. Za chvíli bude léto a jistě se každý těší na prázdniny. Znáám snad jen dva lidi, kteří mají z prázdnin hrůzu. Jedním jsem já. Někdo si o mně může myslet, že jsem blázen. Ale mně nevadí chodit do školy, když mě to tam baví. Protože když už tu trávím 6 hodin denně, tak chci, aby mě i tato část dne inspirovala. Navíc jsem zde potkala tolik nových lidí. Nemám důvod mít ke škole odpor. Připadá mi špatné strávit někde, kde jsem nerada a nebaví mě to tam, skoro třetinu dne.

Každý by si měl užít každou chvíli ve svém životě. Vím, že to někdy moc dobře nejde. Ale šlo by to, kdyby se všichni znovu naučili těšit se i z maličkostí, smát se sami sobě a tolerovat ostatní.

KONEC!!!!

Vendula MSR1

Je konec března a mně ještě stále nedošlo, že v květnu opravdu maturuji. Ne že bych nesháněla maturitní otázky, neučila se je, nedoháněla povinnou četbu a nesnažila se to skloubit se všemi svými aktivitami, ale stále čekám na nějaký zázrak, který mě té maturity ušetří. Například invaze mimozemšťanů, pád asteroidu, nebo zombie apokalypsa... Už aby ti ufouci přiletěli, protože když to nestihnou, budu muset celá utrápená v květnu předstoupit před maturitní komisi a předvést jí, co všechno jsem se (ne)stihla naučit!

Zhruba od listopadu začínám být na slovo maturita alergická. Otázky typu *“Tak co, už se učíš?”* nebo *„Máš strach?”* vpouštím do hlavy jedním uchem tam a druhým hned zase ven. K absolutnímu šílenství mě dohánějí věty typu *„Neboj, to dáš, dali to přece i jiní idioti!”* nebo tvrzení jako *„Maturita je fraška, počkej na vejšce, tam budeš na maturitu s úsměvem vzpomínat! ...“*

Můj milý deníčku, přiznávám se, mám strach, v noci se mi zdají děsivé sny a při vzpomínce na květen se mi svírá žaludek. Ale rozhodla jsem se, že to prostě udělám. Jen jsem se ještě nerozhodla, jestli to zvládnou v květnu, v září, nebo jestli si tu skvělou maturitní zkoušku rozložím na pár let... Dáme to! Všichni!!! ☺

Zoufalá maturantka Vítovcová Míša

ROZHOVOR S NIKOLOU BANDÍKOVOU, BÝVALOU STUDENTKOU ZDRAVOTNICKÉHO LYCEA

Kde teď studuješ? Jak na tebe nová škola působí? Vidíš mezi naší zdravotkou a studiem na fakultě velké rozdíly?

Během čtyř let, co jsem studovala na lyceu, jsem dospěla k rozhodnutí, že nikdy nebudu pracovat ve zdravotnictví. Nicméně přijímací řízení na školách, které měly vést k mé vysněné profesi, skončila velkým fiaskem. Takže jsem se vrátila zpět k původnímu plánu, se kterým jsem nastoupila na zdravotku, tj. „pomáhat lidem“. A tak jsem se ocitla na oboru Všeobecná sestra na 3. lékařské fakultě.

Stále si ale nejsem jistá, jestli jsem i po třech měsících studia na téhle škole vhodným hodnotitelem. Můžu shrnout pár faktů, které jsou pro 3. LF typické – ať už jsou to výhody, nebo nevýhody.

„3. lékařská“ je poměrně malá fakulta s nižším počtem studentů, než je obvyklé. Nevím, jestli to působí opravdu tolik „domácky“, jak fakulta propaguje, v každém případě tady ale nedochází k onomu jevu, kdy se do prvních ročníků nabere spousta studentů kvůli financím a při první příležitosti je přebytek studentů „proset“ během zkouškového období.

Jestli se stejně jako já chystáte na VŠ s optimistickou vidinou sníženého počtu předmětů, na fakultě se vaše představa rázem rozplyne v 13 předmětech za semestr. Nevěšte ale hlavu, ta největší pecka teprve přijde s úžasným rozvrhem. Je to několikastránkové „lejstro“, kde je den po dni vypsáný rozpis přednášek a praktik, neboť týdenní opakovatelnost předmětů je prakticky nulová.

Všechny tyhle informace si ale můžete vyhledat sami. Co se mě týče, neustále zjišťuju, jak málo jsem se na střední učila. Ačkoli už mám pár zkoušek za sebou, vím, že největší očistec v podobě biofyziky a biochemie na mě teprve čeká. Jsem neskutečně vděčná praxi, kterou nám škola zprostředkovává. Jen mě mrzí, že jsem k ní dospěla až tady. Myslím si, že většina lyceistů z budějovické zdravotky si právě kvůli nulové praxi nedokáže zdravotnickou profesi moc dobře představit. Můj první den v nemocnici v roli ošetřovatelky byl jedním velkým skokem do reality. Na jednu stranu jsem se utvrdila v tom, jak moc lásky k lidem ve mně je (snad to nevyzní jako přílišné klišé), ale na tu druhou stranu stále přemýšlím, jestli je profese sestry opravdu tou prací, kterou bych chtěla a mohla vykonávat po celý svůj život.

Kde se berou odpovědi na tyhle otázky, musím teprve zjistit. Všem studentům přeji šťastnou ruku při volbě té správné školy a oboru, který budou chtít vystudovat. Snad jejich odpovědi na tyhle zásadní otázky přijdou mnohem dříve než ty moje.

Ptala se: Veronika Karasová ZDA2.A

SUPERDRBNA

Příspěvek ke zvýšení porodnosti v ČR

Redakce Podlavičnicku se dozvěděla, že pan učitel Kovář je už podruhé otcem. Malý „Kováříček“ se prý má dobře a redakce tímto gratuluje otci, matce i staršímu sourozenci a zároveň chválí za výběr jména. Jan Kovář – to zní jako z pohádky O statešném kováři.

Důrazné varování mileneckým dvojicím

Před několika týdny jste možná zaregistrovali na chodbě v přístavbě ceduli, která způsobila menší rozruch a hlavně vyvolala otázky: KDO TO NAPSAL? KAM TEĎ CHODIT? Redakci se podařilo zjistit, že p. uč. Marešová je v tom nevinně. Má alibi, v inkriminované době byla prokazatelně na Hochfichtu. Redakce radí mileneckým dvojicím randícím na tomto místě přesunout se do křesel před ředitelnu. Tam totiž antikoncepčně působí pan ředitel a pan zástupce :)

Reakce na ceduli:

Tohle patří na půdu!

Početí na tomto místě není ani možné z časových důvodů, protože o přestávkách jsme zaneprázdněni psaním domácích úkolů nebo přípravou na písemku. Přesto děkujeme za upozornění.

(pozn. redakce: Není zač.)

A na závěr pár tipů k aktuálnímu tématu:

Tenhle salát ZEMŘEL

...aby ty jsi mohl být vegetarián!

Měj srdce, žer kameny

NEMOCI V MINULOSTI

A bylo to tady, den, na který se těšilo mnoho studentů naší školy. V letošním roce se konal už 9. ročník dějepisné olympiády. Rok od roku přibývá soutěžních družstev, letos to bylo rekordních jedenáct týmů a účinkovalo 84 studentů. Konkurence byla opravdu veliká, síly a znalosti vyrovnané, a tak pro porotu nebylo vůbec jednoduché určit vítěze. Celá olympiáda se skládala ze tří částí: nejprve každý tým (třída) musel vypracovat seminární práci na zadané téma (letos MEMOCI V MINULOSTI), poté udělat prezentaci a to nejhlavnější vymyslet scénku a předvést ji. Všechna vystoupení byla něčím zajímavá, nápaditá a velmi hezká. Porotci bedlivě sledovali a zapisovali si poznámky. Nakonec po více než třech hodinách rozhodli takto:

Na 3. místě se umístila třída **AZT2** s tématem: Mor, morová epidemie

Na 2. místě se umístila třída **AZT3** s tématem: Dějiny středověkého lékařství

A kdo to asi vyhraje chvilka napětí a **vyhrála** to třída, která pojala scénu formou veršů

A na 1. místě se umístila třída **ZDA2.A** s tématem: Neštovice v minulosti a teď

Část textu scény vítězů k nahlédnutí:

Matka:

Pomozte, pomozte,
o nic víc nežádám-

-bože, bože -

Marie panno,

vhod' dcerce mé pomocné lano

Otec:

Je dáno nám, kdy se to stane-
slyšíš to ? Vidiš to? - všemocný pane.
Křesťankou bývala nejlepší v kraji,
a teď? Dáblové s hříšníci si jenom hrají!

Matka:

Je to dcera, jak má i vaše,
děti jsou obě dvě naše!
Když už nezmůžu nic-
bože můj- dej života alespoň synu,
bez dětí, já smutkem tu zhynu.

Dcera:

Modlete za mne se k všemocnému,
ať pomůže děvčeti nemocnému.

Matka:

Zachraňte, prosím, robě mé,
v lepkavém potu oděné,
na ždímání košili má,
ani mládenců nepozná,
růžové líce zalité krví,
bělavé čelo – všechno ji bolí.

Očkovatel:

Slyším vás prositi o pomoc svaté,
pohleďte na ručičky zlaté,
nová má léčba přináší růže,
pomoci malému alespoň může.

Otec:

To vy jste ten známý muž?
Co jako lék píchá do rukou nůž?
Boží pán nařídil, tak ať se stane,
a duše, byť mladičká v krásném ráji vzplane.
Z mého domu ztrat' se jak peří !
Má žena, ta v Boha věří!

Matka:

Chci pro své děti života,
ať raději zbude z nich sirota !
Lid pochvaluje tu vaši novotu,
prý způsobuje jen slabotu,
a mé potomstvo ochrání –

Otec:

Kravské nemoci do těla děťátek!
Pak nemáme dětí, ale dvou telátek!
Co to jest za praktiky nové doby?
Do pekla hříšného z nebe to schody!

Očkovatel:

Jest to paní jeho slunce,
malý vpich do raménka pulce,
a celičkový život si v pokoji odslouží.

Obsazení: Matka - Kristýna Michálková

Otec – Petra Matějovičová

Očkovatel - Inna Harkovenko

Dcera - Denisa Fojtlová

Syn - Veronika Karasová

Všem výhercům i poraženým gratuluje celá redakce Podlavičnicku.

Veronika Karasová

TEST PRO OPRAVDU CHYTRÉ. ZVLÁDNETEHO I VY?

---

1. Chemická sloučenina vodíku s kyslíkem, jež produkuje minimálně bellů, působí erozí na vrstvy hornin uložených podél její trajektorie.

- A S poctivostí nejdál dojdeš.
- B Mrtví prd ví.
- C Vrána k vráně sedá.
- D Tichá voda břehy mele.

2. Abundance šelem z čeledi Canidae přivodí exitus hlodavce z čeledi Leporidae.

- A Vojna není kojná
- B Líná huba – holé neštěstí.
- C Mnoho psů – zajícova smrt.
- D Ryba i host třetí den smrdí.

3. Kdo odolává pokušení podlehnout touze nechat dřímat vlastní energii, bývá obklopen chlorofylem.

- A Co tě nepálí, nehas.
- B Komu se nelení, tomu se zelení.
- C Dočkej času jako husa klasu.
- D Láska hory přenáší.

4. Číslo, jímž můžeš vyjádřit svou lingvistickou potenci, se rovná číslu, jímž znásobuješ své vlastní ego.

- A Devatero řemesel, desátá bída.
- B Sytý hladovému nevěří.
- C Kolik znáš řečí, tolikrát jsi člověkem.
- D Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne..

5. Vodomilní obratlovci nepatrných rozměrů nejsou ničím jiným, než vodomilnými obratlovci.

- A Kdo po tobě kamenem, ty po něm chlebem.
- B Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.
- C Kdo lže, ten krade.
- D Malé ryby – taky ryby.

6. U závodů na zpracování obilí řízených mytologickými bytostmi je poměrně nízká produktivita práce vyvážena naprostou spolehlivostí.

- A Tichá voda břehy mele.
- B Spíše projde velbloud uchem jehly, nežli bohatec vejde do království nebeského.
- C Boží mlýny melou pomalu, ale jistě.
- D Kdo chce s vlky žít, musí s nimi výt.

7. Blokování svislého informačního kanálu nelze kompenzovat finanční transakcí ve výdejně léků.

- A Co tě nepálí, nehas.
- B Komu není shůry dáno, v apatyce nekoupí.
- C Malé ryby – taky ryby.
- D Potmě je každá kočka černá.

8. Informační kapacita jedince po systaci srdeční činnosti je rovna plynovým zplodinám jeho metabolismu.

- A Kdo pozdě chodí, sám sobě škodí.
- B Ruka ruku myje.
- C Kdo chce psa bít, hůl si vždy najde.
- D Mrtvý prd ví.

9. Na místě nacházejícím se v bezprostřední blízkosti zařízení sloužícího k instalaci světelného zdroje dopadá minimální počet paprsků ze zdroje se šířících.

- A Není šprochu, aby nebylo pravdy trochu.
- B Pod svícnem bývá tma.
- C Chytrému napověz, hloupého kopni.
- D Sytý hladovému nevěří.

10. Soustavnou výchovu mladého občana k obraně vlasti nelze srovnávat s občankou zakládající výtěžný vztah na své laktační schopnosti.

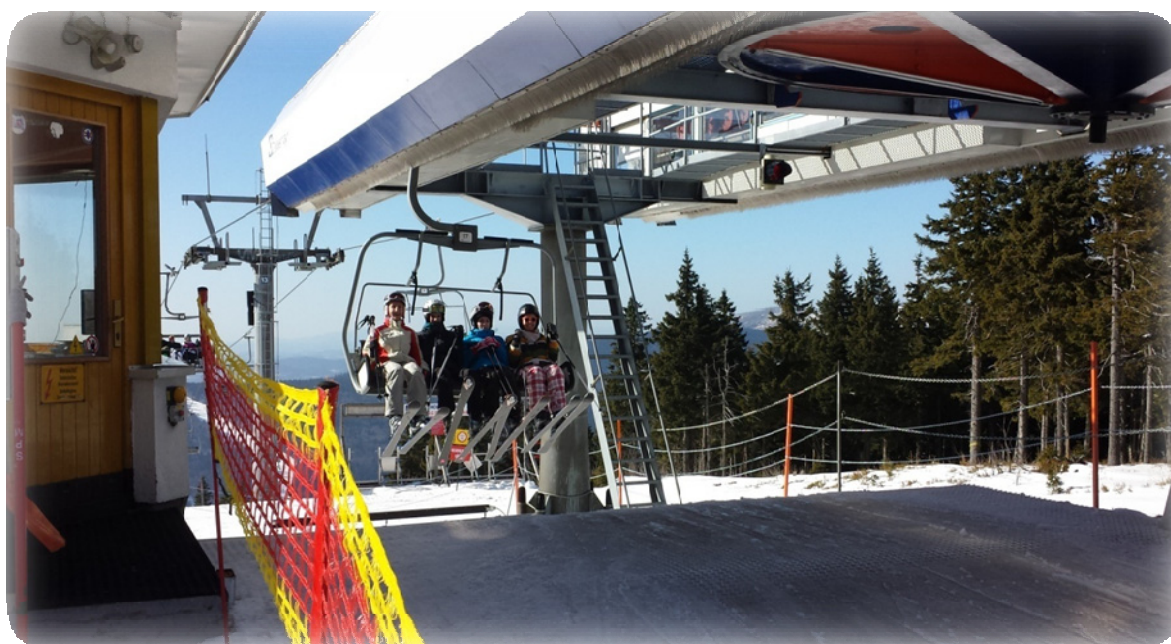
- A Vojna není kojná.
- B Díra – nedíra, futr se natírá.
- C Dočkej času jako husa klasu.
- D Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne.

(správné odpovědi naleznete na poslední stránce časopisu)

SPORTOVNÍ ZPRÁVY – LSVVZ 2014 - HOCHFICHT

Místo: Hochficht (A)
Termín: 24. – 28. února 2014
Vedoucí: Pavel Chalupa
Instruktoři: Miloš Vazač, Šárka Marešová, František Ziegelbauer
Třídy: MSR1 + 2. polovina ZDA1B

Ve dnech 24.-28. února se konal lyžařský výcvik tříd MSR1 a druhé poloviny ZDA1B. V pondělí ráno jsme v Českém Krumlově naložili poslední členy naší výpravy a uháněli jsme za sněžnými pláněmi s vycházejícím sluncem v zádech. Na Hochfichtu naše oči oslnily zasněžené sjezdovky, i když pouze technickým sněhem, ale v letošní zimě nás i ten uchvátil. Hned, jak

jsme se rozdělili do skupin a nazuli si lyžáky, rozběhli jsme se na lyžařský svah. Ulevilo se nám, když všichni účastníci kurzu v pořádku vyjeli lanovkou s kotvami. Hned první den došlo k úrazu, šlo o natažení kolenních vazů. Když jsme dorazili do našeho přechodného bydliště, do hotelu Jestřábí v Černé v Pošumaví, čekala na nás jedna úžasná věc, na kterou jsme se i v následujících dnech všichni velmi těšili, a to čistá měkká postel a večere s bohatým výběrem všech možných druhů jídel. Celý kurz jsme si náležitě užívali. Každé ráno jsme s nadšením vstali, nachystali se na svah, nasnídali a pak sjížděli hochfichtské sjezdovky. Byl to krásný týden, který jsme bez velkých problémů zvládli. Všichni jsme si aspoň jednou vychutnali hejše Schokolade se šlehačkou a dobrým zákuskem, ať už jablečným závinem nebo šlehačkovým bruselským dortem. Slunné počasí bylo nádherné, lyžařské podmínky byly chvílemi trochu obtížnější, ale nebylo nic, s čím bychom si neporadili. A poslední den se stalo něco, z čeho jsme měli všichni velkou radost. Když jsme přijeli na sjezdovky, zjistili jsme, že jsou pokryty čerstvým přírodním sněhem. Byla sice lehce snížena viditelnost, ale to nikomu nevadilo. S radostí jsme sjížděli, zkoušeli různé styly, které nás tam naši instruktoři celý týden učili.

Nakonec bych ráda poděkovala instruktorům, že se o nás tak hezky starali a že se nám snažili předat co nejvíce vědomostí nejen o lyžování. Dále také našemu osobnímu lékaři, který nám vždy ochotně nabídl různé léky, masti, obvazy, ale třeba i jen vlídný úsměv. Panu řidiči musíme také vzdát dík za to, že obezřetně řídil. Myslím, že mohu říct za všechny zúčastněné, že kurz se všem moc líbil a budeme na něj moc rádi vzpomínat.

Nikola Pokorná MSR1.

Divizní finále středoškolské futsalové ligy

Místo: Sportovní hala České Budějovice

Termín: 24. února 2014

Vedoucí družstva: Gabriela Tomášová

Seznam hráčů:

Daniel KOLAFA	LAA4
Vlastimil BAŠTA	MSR3
Lukáš HLAVÁČ	MSR3
Martin MUŽÍK	MSR3
Jakub ROZKOŠNÝ	AZT3
Jakub GRZNÁRIK	ZLY4
Šimon TŮMA	AZT1
Roman VOSEJPKA	ZLY1
Jakub TREFNÝ	LAA2
Vojtěch RYNEŠ	LAA2
Aleš PROKOP	ZDA2B
Daniel ŠACH	MSR3
Jan PAŤHA	ZLY1

Výsledky:

G4-VOŠ,SPŠ automobilní Č. Budějovice - G15-SZŠ a VOŠZ České Budějovice

2:3 (2:2)

G6-SPŠ a SOU Pelhřimov - G4-VOŠ,SPŠ automobilní Č. Budějovice

3:3 (3:1)

G15-SZŠ a VOŠZ České Budějovice - G6-SPŠ a SOU Pelhřimov

2:1 (1:1)

Chlapci postoupili do východní konference, která proběhne 10. 4. 2014 v Brně.

Držíme palce.

LITERÁRNÍ PŘÍLOHA

Jako každý rok i letos proběhla literární soutěž. Téma bylo skutečně široké – Smích a pláč. Komise očekávala příspěvky vážné, ale i humorné. Převládaly však příběhy, které spojovaly oba jevy – tedy smích i slzy.

1. místo - Viktorie Dvořáčková, LY2
2. místo - Kristýna Podojilová, ZDA 3A
3. místo – Kateřina Kubaštová, AZT 1

Čtěte a posuďte sami. Uveřejňujeme první dva vítězné příspěvky.

Cesta za svobodou

Všechny jsme věděly, že se zítra něco stane. Byl to den, na který jsme čekaly. Den, ve který jsme všechny doufaly. Den, kdy půjdeme vstříc svému osudu. Nevěděly jsme, co se stane, ale nic horšího už být nemohlo. Jedině smrt. A i ta už nám přišla tak všední... Byla tu ale naděje. Naděje, že to, co se na nás chystá, bude život, ne smrt. Ostatně o život jsme bojovaly už tak dlouho...

Ráno esesáci vyháněli vězně z baráků a shromažďovali je do řad. Všichni řvali: „Schnell, schnell!!“ Ve všech vyděšených očích se třpytila ona naděje. Řádl tu nepopsatelný zmatek. Všude litaly papíry, spisy, důkazy. Důkazy o nás. O těch hrůzách prováděných na nevinných obětech. Hořely. Němci se pokoušeli ty stopy nelidskosti zahladit.

Nekonal se apel. Místo toho se rozdávalo jídlo na tři dny dopředu. Tři kusy chleba a tři kusy margarínů. Táborem už se neslo, že se stěhujeme jinam. Všichni doufali, že alespoň dobytčáky. Bylo osmnáct stupňů pod nulou. Já měla na nohou dřeváky, na těle lágrový mundúr. Tedy seprané kalhoty a košili, přes ni tenký svetřík. Má sestřička Ráchel měla kabát. Výměna za zlatý prstýnek mé matky. Sehnala jsem jí ho z komanda. Byla mnohem slabší než já. V Terezíně nám ještě maminka říkala: „Zlatička, prodejte ho, až vám bude opravdu nejhůř.“ A tak jsem ho propašovala v ústech přes všechny kontroly esesáků a zahrabala pod pryčnou v baráku.

V řadě se začalo rozléhat: „Jdeme pěšky, jdeme pěšky.“ A víra v přežití začala slábnout. „To je konec, Hano, vid’?“ špitla Ráchel. „Ne, určitě ne, vydržely jsme tak dlouho a teď nás vedou jen na svobodu,“ odpověděla jsem klidným hlasem a přitiskla se k ní. Má naděje ale slábla. Kdo ví, jak dlouho půjdeme, a je taková zima. Mrzla nám ústa, prsty i myšlenky. I to jediné, co některým z nás zůstávalo - zdravý rozum.

A řada tisíců žen se začala pomalu a roboticky pohybovat. Ocitly jsme se za branou, za ostnatými dráty. Jak dlouho jsme po tomhle

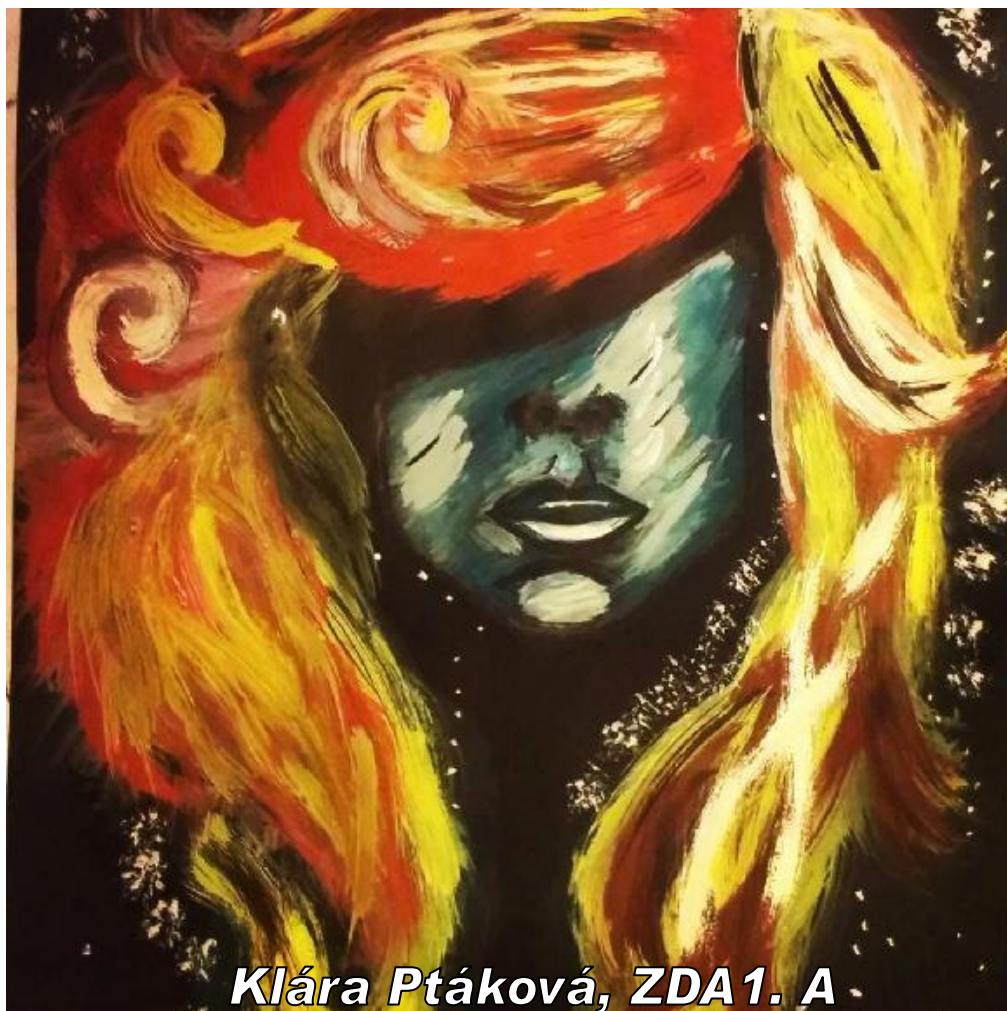
toužily. Za tenhle okamžik jsem se celé roky modlila. Vidět Osvětím za zády... Ano, tohle byl náš sen. Ale smrt nás pronásledovala stále jako těžká koule přivázaná k našim nohám. Byly tři hodiny odpoledne a my měly ujít do večera ještě 20 kilometrů. Esesáci řvali, bili a stříleli. Ženy se kácely do sněhu. Ano, tohle byl jejich hrob. Buď padly vysílením, nebo s kulkou v hlavě.

Šly jsme tak dlouho. Už půl druhého měsíce. Před námi bylo jen bílo, bílo a bílo. Nikde nic. Občas nějaká vesnička a těm jsme se stejně vyhýbaly obrovským obloukem. Takže nějaká pomoc? V nedohlednu. Někdy jsme se brodily až po pás ve sněhu, měly jsme pořád hlad. Večer nám hodily shnilou bramboru nebo jsme si udělali polévku ze slupek.

Už i já slábla a sestřička sotva šla. Byla ukrutná zima. A jeden den jsme začaly zpomalovat. „To nesmíme, sestřičko,“ zamumlala jsem na ni a popadla ji pod pažemi. Ale bylo to, jako když mluvíte na živoucí mrtvolu. Byla tak vyhublá, zmrzlá a slabá. Víčka sklopená, jako by spala. „Už jsme skoro na konci řady,“ začala brečet vysílením.

Toho jsme se nejvíce obávaly. Být na konci řady. Tam esesáci střílí každého, kdo si jen maličko odpočine. A nejde neodpočítat, když jdete 50 kilometrů denně ve vánici a ve skoro dvaceti stupních pod nulou. Byli jsme už skoro poslední. Začala jsem se modlit. Takhle to přece nemůže skončit. Bude osvobození. Budeme šťastné a svobodné. Nemohla jsem Ráchel opustit. Byla jediná, kdo mi zůstal. To už bych raději zemřela s ní.

A konečně jsme se zastavily. Ohlédla jsem se a uviděla jednoho esesáka. V tu chvíli jsem si uvědomila, že už nikdy, nikdy nám nemůže ublížit. Měl poraženecký výraz. Nasedli do aut a odjeli. Kam? Kdo ví... My jen doufaly, že to není zrada, že už se nikdy nevrátí.

Klára Ptáková, ZDA 1. A

V ten den svítalo sluníčko. Jako by někdo oslavoval to, že můžeme žít. Posadila jsem se do trávy a hluboce se nadechla. Čerstvého vzduchu bez popela. Po tak dlouhé době jsem za sebou neviděla nikoho s holí v ruce, nikoho, kdo by na mě řval.

A já se - se slzami v očích - začala smát.

Viky Dvořáčková LY2

DANIEL

Překvapeně se koukám na větu, kterou jsem napsal do sešitu, a zuřivě ji několikrát přeškrtnám. Vůbec nechápu, proč to píšu. *Zase nějaká hláška z filmu?* Protáhnu se a zase se spokojeně zaposlouchám do výkladu učitele. Jmenuju se Daniel. Daniel Novák. Narodil jsem se před 18 lety. Jsem vlastně vymodlené, milované dítě a rodiče mám opravdu rád. Stejně tak svou o dva roky mladší sestru Vanessu, která je teď snad v té nejhorší části puberty. Ale i při jejích scénách, kdy se nevyhnu jejím sadistickým sklonům nebo hysterickým záchvatům, si myslím, že to zvládneme docela dobře a já na ni nedám dopustit. Je znát, že jsme jedna krev a navzájem víme, že si můžeme ve všem věřit. Náš vztah sestry a bratra je, jak jsem zpozoroval, docela neobvyklý.

Bydlíme v poměrně honosné vile za městem. Díky tvrdě pracujícím rodičům, kteří vlastní stavební firmu, máme opravdu všechno, na co si vzpomeneme. Já si na tom nijak nezakládám, protože všechno majetek, auta, pozemky a to všechno nejsou moje. Já jsem zatím nic nedokázal. Nestudujeme se sestrou nikde jinde než na Střední průmyslové škole stavební

v Brně. Stejně jako moji rodiče dřív. Patřím mezi ty lepší studenty, ale když se mi něco nepovede, učitelova věta většinou začíná slovy: „Tvoji rodiče byli...“ Paráda no. Z přemýšlení mě vytrhne zvonění školního zvonku oznamující konec vyučování. Dneska jsme tu vlastně byli naposledy. Od zítřka jdu hezky makat na stavbu. No, to bude měsíc. Pak ještě celé léto brigáda a do školy se budu vracet odpočívát a pak hurá maturita. Kéž by to všechno proběhlo tak, jak mělo.

Netrpělivě čekám před školou na Vanessu a vyťukávám si melodii Lordů do volantu. Zase se někde vybavuje s kamarádkami. Co si pořád můžou vykládat? Vidí se přeci každý den, před školou, ve škole, po škole, o víkendech, čas od času u sebe přespí. Nechápu to, vážně. Po chvilce ji zahlédnu a po pravdě nestačím se divit. *Ach jo, co to má zase na sobě? Je nějaká vyhublá a bledá. S kým to vůbec jde?* Však ona mi to poví, jen si musím chvíli počkat. No, co je tohle za individuum, to fakt nevím. Dredy, umolousané oblečení a vypadá to, že se nejméně měsíc nemyl. No, nebudu ho soudit podle vzhledu, hlavně když je... hodný. No, moment, to vůbec nevypadá, že by byl nějak milý a hodný. Jakmile zahlédnu, že ji uhodil, vystoupím z auta a rozeběhnu se k nim. „Co si jako myslíš, že děláš?“ zeptám se s klidem toho týpka, ale

krev mi v žilách docela solidně vře. Nadechne se k odpovědi, ale to mu Vanessa skočí do řeči a chytne mě za ruku. „Nevšímej si ho, je to ubožák. Jdeme!“ zavelí a už mě táhne zpátky do auta. Usednu za volant a pevně ho uchopím. Kouknu na toho kluka a pak na ni. „Co to mělo znamenat?“ zeptám se, i když odpověď nečekám. „Povím ti to doma. Uděláme si popcorn, koupíme si colu a chipsy,“ zasměje se ne moc vesele a zapne pásy. Odpovím jí pouze kývnutím hlavy, zajedu k nejbližšímu obchodu a čekám na ni. V hlavě se mi honí spousty scénářů, co se mezi nimi asi přihodilo. Když se vrátí, dveře se prudce otevřou, až sebou cuknu. Promnu si oči a pak se rozjedu svým BMW k domovu. Sestra opravdu vyplní, co řekla, připraví jídlo a pití, ke kterému já si přinesu ještě láhev rumu. Pro jistotu. Ne že bych byl alkoholik. „Tak začni,“ pobídnu ji a ona se pohodlně usadí a ne moc nadšeně začne povídat svůj příběh, který, jak jsem pochopil, zatím neskončil a jeho konec ani není v dohlednu.

„Brácho, jedu v drogách,“ oznámí mi stroze. Vyvalím na ni oči, ale z úst nedostanu ani hlásku. Rozhodne se pokračovat. „Takže to nejdůležitější už víš. Začalo to celé před půl rokem. Víš přeci, jak pořád chodím pryč a doma už se moc nezdržuju.“ Ano to byla pravda. Vanessa domů už vážně chodila jen přespat a najíst se. „Ty nechodíš na brigádu? Nebo na tancování, výtvarný kroužek a na studium jazyků?“ zeptám se jí šokovaně a ona jen protočí oči. „Na brigádu chodím sem tam, ale ne na takovou, jakou si myslíš. A to ostatní... Ne. Tam opravdu nechodím. Ty peníze mám právě na... ,však víš,“ řekne roztráveným hlasem a nervózně se zavrtí v křesle. „Proč?“ položím otázku doslova zoufalým hlasem a hlavu si položím do dlaní. „Nechápu to. Co tě k tomu do hajzlu vede? Copak nemáš to, co chceš? Musíš si takhle ničit budoucnost?“ vychrlím ze sebe, prudce vstanu a svůj proslov doprovázím zběsilým rozhazováním rukama. Podívá se na mě se slzami v očích, ale zahlédnu tam ještě cosi. Něco jako nenávisť. „Ty se mě ptáš proč? To jako vážně? Koukni se kolem sebe. Danečku, tohle, Danečku támhleto. Já jsem tady snad jen do počtu. Za těch šest měsíců, co jsem se změnila, si toho nikdo, ale vůbec nikdo nevšiml. Ani ty ne,“ povzdychne nad poslední větou a zadívá se na mě. „Tohle nemá cenu řešit, brácho,“ rezignuje a vyskočí z křesla. „Jdu pryč,“ popadne svůj batoh a vydá se ke dveřím. Zmocní se mě vztek, ale i strach. Vezmu ji za ruku a hodím ji zpátky do křesla. „Doma budeš,“ syknu na ni, a začnu přecházet po obýváku. Sleduju její výraz, který se taky začíná proměňovat ve vzteklý. „Ty do toho nemáš vůbec co kecat. Ty snad ani nejsi můj brácho!“ řekne větu, ze které mě zamrazí, a já zůstanu stát na místě.

VANESSA

Tohle jsem přehnal. Tohle jsem sakra moc přehnal. Neměla jsem mu to říkat. Ne. Měla jsem mu říct tohle všechno, ale v klidu. Bráško, moc, moc se ti omlouvám. Promlouvám k sobě poněkud zoufale a naštvaně, zatímco si balím ty nejzákladnější věci. Nemůžu tu zůstat. Ne, když jsem proti sobě poštvala i posledního člověka v téhle rodině, vlastně na celém světě, co mě má doopravdy rád a záleží mu na mě. Ještě naposled si prohlédnu, zda jsem něco nezapomněla a seběhnu schody. Neopomenu dupat na důkaz, že se vážně zlobím, aby odchod byl aspoň o trošku snazší. Vidím Daniela, který stále stojí na tom samém místě, a výraz se mu ani trošku nezměnil. Fakt jsem mu ublížila. Když mě ale zahlédne, jak jdu ke dveřím a hodlám odejít, vzpomene se. „Vanesso Nováková, okamžitě se vrať. Doma budeš,“ zařve natolik, až z něj dostanu strach a opravdu se na chvíli zastavím. „Co ještě chceš? My dva, vlastně já si tu s nikým už nemám dál co říct,“ řeknu mu dost nenávislivým hlasem a v duchu mi létají omluvy.

Klára Ptáková, ZDA1. A

Pak mě napadne poslední fakt, se kterým jsem se mu ještě nepochlubila a který ho skoro stoprocentně dorazí. „Jo, mimochodem, bráško, jsem těhotná.“

S mírným a hlavně chvilkovým pobavením sleduju jeho výraz a vyčerpaně se posadím na schody. „Vanesso...“ vydechne a bezmocně si prohrábne vlasy. „Jak dlouho?“ zeptá se trochu smířeně a dojde ke mně. Trošku se odtáhnu, ale on se tak snadno nevzdá a obejmeme mě, což ve mně zlomí veškeré zábrany. Rozbrečím se jako malá a pevně ho obejmu. „Čtyři měsíce,“ vzlyknu, a když si uvědomím situaci, v jaké se nacházím, prudce vstanu. Zadíívám se na plnou tašku, kterou popadnu, a zamířím s ní ke dveřím. Utřu si slzy z očí a usměju se na Daniela. „Naši by mě zabili. Mě i mimčo, které si hodlám nechat až do konce. Je to moje nezodpovědnost a pochop, já nehodlám být vražedkyně. I ono má právo na život. Na krásný život, který mu zařídí,“ řeknu, ale hlas se mi při tom trochu třese. Co se týká drog, nejsem úplně čistá a slibuju tady kdovíjak krásný život, na který má dítě stoprocentní nárok. Jsem opravdu lhářka. Už už se chystám na definitivní odchod, když zaslechnu brášku: „Počkej! Není otec náhodou ten...?“ Už se nadechuje k jistému pojmenování Sebastiána, ale podaří se mi ho přerušit dřív, než to stihne. „Jestli myslíš toho, co jsi viděl před školou, tak ano. A jmenuje se Sebastián,“ usměju se na něj slabě a vydechnu. „Nebudeme to déle protahovat. Rodičům řekni, co chceš. Klidně že jsi mě neviděl a netušíš. Prostě co chceš. A ještě ti dám číslo na můj druhý mobil. Opravdu nerada bych s tebou přerušila kontakt. Pokud mi ovšem teď slíbíš, že mě nepráskneš,“ povídám dost vážně a tázavě se na něj zadívám. *Chudák je z toho na složení. Jestli tohle někdy pomine, musím mu to vynahradiť.* Když přikývne, položím na zem papírek, rozhlédnu se po bytě a zabouchnu za sebou dveře.

O ČTYŘI MĚSÍCE POZDĚJI - DANIEL

Ve škole teď jako maturant zažívám jeden z mnoha nudných dnů a na mysl mám stále to samé. Vanessu. Už jsou to čtyři měsíce od té doby, co jsme se naposledy viděli. Párkrát jsme spolu telefonovali, ale jelikož utekla z domu jako nezletilá, je to dost komplikované. Vím naštěstí s přesností na centimetr, kde je, ale kvůli situaci, jaká panuje, setkání vážně riskovat nebudeme. Jsem její bratr, neprásknul bych ji.

Rozhodně to není tak, jak jsem si představoval. Situaci naší rodiny bych měnil za sebevětší nudu. Odchod sestry vyvolal skoro rozpad naší rodiny. Někteří z nás si vůbec neuvědomovali, jakou oporu v sobě máme. Jak je rodina důležitá a že Vanessa opravdu trošku odstrčená od rodičů byla. Z části jsem je seznámil s její situací. Musím s překvapením říct, že žádná hysterická scéna se nekonala. Jen zděšení, stejně jako u mě. Ten den jsem vypil celou láhev rumu, kterou jsem si připravil zrovna pro takovou situaci. Rodiče byli ochotní jí pomoci, nechtěla. Doufám, že časem pochopí, jak by tomu dítěti ublížila, kdyby se s ním toulala kdoví kde s nějakou smažkou, která ji táhne jen ke dnu.

Sakra, zvoní mi telefon, uvědomím si trošku zděšeně. „Kdo mě vyrušuje z přemýšlení?!“ syкну nevrle a zadívám se na číslo volajícího. *Vanessa!* Překvapeně zamrkám a jsem rád, že mi v tu chvíli štěstí přeje. Zvonek, který oznamuje konec hodiny. *Ufff.* Až s děsivým klidem přijmu hovor a náhle pocítím jakýsi nával nevolnosti. *Vůbec netuším, co se stalo.* Zoufám si a konečně se zmůžu na nějakou reakci. „Čauky, co potřebuješ?“ zeptám se, když zaslechnu pláč. „Zlato, co se děje?“ ptám se jí konejšivě a posadím se rovně jako pravítka. „Budu mít miminko!“ zakřičí zoufale a už slyším, jak panikaří. A není sama. V tu chvíli, kdy mi to oznámí, si uvědomím, jak moc reálná tahle situace je. Děti přeci nemají mít děti. A stejně je to jinak. „Vanesso, přestaň. Uklidni se a zavolej si sanitku, hned za tebou přijedu, rozumíš mi?“ promluví k ní klidně, i když se tak vůbec necítím. Ještě slyším, jak mi to ségra ukňouraně potvrdí, sbalím si učebnice a rozběhnu se ke svému autu.

Přijel jsem včas, ale za mojí milovanou sestrou mě nepustili. Zavolal jsem rodičům, abych jim oznámil, že budou prarodiči. I když teda ne takoví, jací by chtěli. To dítě není moje, bohužel. Několik hodin neklidně přešlapujeme na chodbě. Jediného, koho za ní pustili, byla máma. Přál jsem jí to. Hodně si

vyčítala to, co se stalo, tohle by třeba mohlo napravit jejich porušená pouta. Když se konečně otevrou dveře operačního sálu, ani nedutám. *Všichni se tváří tak vážně.* Zděsím se a tázavě koukám na doktora. „Tak co?“

zeptám se, když i poslední kapka mé trpělivosti je někde v čudu. „Byl to těžký porod, ale máte zdravou roztomilou holčičku Vanessu. A tím nemyslím vaši dceru, ale miminko,“ zasměje se, ale pak zase zvažní. „Ehm... jak jsem řekl, byl to těžký porod a zatím si u vaší dcery nejsem stoprocentně jist dalším průběhem,“ dokončí. „Můžete za nimi.“ zmíní ještě před svým odchodem a my se pomalu rozejdeme k pokoji, kde leží naše Vanessy. „Ahoj matko,“ pozdravím ségru nevinně a usměju se na ni. Do smíchu mi ale doopravdy není. Všechny ty hadičky, co z ní vedou, pípání přístrojů a všechno... Nic pro mě. Když zahlédnu postýlku, vrátí se mi alespoň něco z mého nadšení.

„Brácha,“ slyším hlas své sestry a kouknu na miminko a pak na ni. „Ano?“ zeptám se a i přes touhu dítě si pochovat, dojdu až k ní. „Postarej se, prosím, o ni. Věřím jen tobě. Budeš ji mít rád a opatrovat ji. Nedovol, aby z ní jednou bylo to, co teď ze mě. Jsi pro mě to nejdůležitější a jsem moc ráda, že jsi zrovna ty můj bráška. Proto, prosím, se netrap,“ slyším ji žádat a na její bledé, unavené tváři zahlídnu i náznak úsměvu. Po tomto proslovu, jako by se všechny přístroje pominuly. Zděšeně vyskočím z postele a vyběhnu na chodbu. „Doktore, doktore, prosím vás!!“ žádám zoufale a znovu dojdu k sestře, které se zavírají oči. „Odpusťte...“ slyším ještě její poslední slovo a pak mám všechny zážitky už rozmazané. Doktoři, bílo, mrtvé nehybné tělo, rakev, pláč, zhroucená matka, otec držící rodinu, pohřeb, kytky a... miminko. Malá, maličkatá Vanesska.

O PĚT LET POZDĚJI

„Stlýčku Dane, stlýčku Danée. Povídej mi o mamince...“ usmívá se na mě malá dívenka. Moje ze začátku starost, teď moje největší radost a láska pod sluncem. „Tvoje maminka, beruško, byla neobyčejně silná dívka, která se namočila do průšvihů a popasovala se s tím nejlépe, jak mohla. Kdyby byla s námi, milovala by tě. Ale nakonec byla moc slabá, než aby mohla bojovat a pověřila mě,“ řeknu a vezmu ji do náruče. Usměju se na ni a dám jí pusku na tvář. „Stlejdóóó, takže teď je maminka oplavdu andílek? A myslíš, že se mi o ní zase bude zdát?“ ptá se mě znovu zvidává dívka, která mi tak moc připomíná sestru. „Ano, je stejný andílek jako ty,“ potvrdím a na chvíli se zamyslím. *Tak, sestřičko, doufám, že vidíš, jak plním tvé prosby. A s radostí. Víc jsi mi dát snad ani nemohla.* Děkuju jí v duchu a teskním po ní.

Kristýna Podojilová, ZDA3.A

-SPRÁVNÉ ODPOVĚDI NA OTÁZKY V ANKETĚ

1D, 2C, 3B, 4C, 5D, 6C, 7B, 8D, 9B, 10A

NA TOMTO ČÍSLE SE PODÍLELI:

Viki Dvořáčková

Veronika Karasová

Andrea Lišková

Tereza Kekrtová

Štěpánka Hercíková

Majda Kletečková

Verča Davidová

Nikola Novotná

Vendula Janíčková

Klára Ptáková

Míša Vítovcová

Vendula Kletečková

Iva Štixová

Karel Štix

Grafiku zpracoval Pavel Leština